

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μίνως Ευσταθιάδης

Το δεύτερο μέρος της νύχτας

ΜΙΝΩΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ

Το δεύτερο μέρος
της νύχτας

ΩΚΕΑΝΙΔΑ
ΑΘΗΝΑ * 2014

Στον Γιάννη Αντωνιάδη

1η έκδοση: Ιούλιος 2014

© 2014, Μίνως Ευσταθιάδης

Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ

Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137

e-mail: info@oceanida.gr

www.oceanida.gr

ISBN 978-960-410-714-8

Τον περίμενε, κρυμμένη στο μέλλον, μια νύχτα πάμφωτη, θεμελιακή: η νύχτα που είδε επιτέλους το πρόσωπό του, η νύχτα που άκουσε επιτέλους τ' όνομά του. Όποιος καταλάβει καλά αυτή τη νύχτα, έχει εξαντλήσει την ιστορία του· κι ίσως όχι ολόκληρη τη νύχτα, αλλά μια στιγμή της, μια πράξη αυτής της νύχτας, γιατί οι πράξεις μας είναι το σύμβολό μας.

ΧΟΡΧΕ ΛΟΥΙΣ ΜΠΟΡΧΕΣ,
«Βιογραφία του Ταδέο Ισιδόρο Κρους»

ΤΟΝ ΚΟΝΡΑΝΤ ΧΑΟΥΣΜΑΝ δεν τον έχουν απλώς σκοτώσει. Τον έχουν ξεσχίσει – αυτή είναι η σωστή λέξη. Η τομή αρχίζει απ' το κάτω μέρος της κοιλιάς και συνεχίζει προς τα πάνω, για να φτάσει ως την αρχή του στήθους του. Θα πρέπει να χρησιμοποιήθηκε κάποιο εξαιρετικά αιχμηρό αντικείμενο, με ακρίβεια και σταθερότητα χειρουργικού εργαλείου. Μια απόλυτα ευθεία γραμμή. Τα χέρια που την εκτέλεσαν σίγουρα δεν έτρεμαν.

Όπως κοιτάζω το πτώμα από δυο τρία μέτρα απόσταση, κάτι με κρατάει κοκαλωμένο στην ίδια θέση, ανήμπορο να κάνω βήμα. Μοιάζει με εγχείρηση που άρχισε με μοναδικό σκοπό να μείνει στη μέση. Σχεδόν μπορείς να νιώσεις τον πόνο καθώς διασχίζει τον χρόνο και τον τόπο, σκαρφαλώνει πάνω σου και σου χαράζει αργά αργά το δέρμα.

Παχιά ρυάκια από αίμα και διάφορα υγρά έχουν τρέξει δεξιά κι αριστερά, έχουν ποτίσει τα σεντόνια και το στρώμα, καταλήγοντας στο πάτωμα. Το κόκκινο και το καφέ κυριαρχούν, μα υπάρχει και αραιό γκριζο, βρώμικο πράσινο, διάφανο λευκό, όλα συγκεντρωμένα από διασταυρούμενους παραποτάμους σε μια ερεβώδη λίμνη. Ο Κόνραντ κείται ολόγυμνος ανάσκελα ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, τα πόδια κλειστά και τα χέρια τεντωμένα. Είναι αδύνατο να μην προσέξεις την ομοιότητά του με εσταυρωμένο. Του λείπει βέβαια ο σταυρός μα όχι το πάθος. Τα μάτια του κοιτάζουν το ταβάνι με ανείπωτη, παγερή φρίκη. Έχει ανοίξει, όσο περισσότερο μπόρεσε, το στόμα του, αλλά μάλλον κανέναν ήχο δεν κατάφερε να βγάλει. Ένα μήλο είναι σφηνωμένο ανάμεσα στα μαυρισμένα χείλη του, το μισό κομμάτι του περισσεύει απέξω λόγω μεγέθους.

Τα πόδια του φαίνονται σχεδόν κολλημένα μεταξύ τους, προφανώς είχαν απ' την αρχή δεθεί σφιχτά. Άγνωστο πώς, αλλά με κάποιο τρόπο κράτησαν τα χέρια του τεντωμένα στη στάση της έκτασης. Επαγγελματική δουλειά.

Είναι το θαμπό, αβέβαιο φως που μπαίνει απ' το μοναδικό παράθυρο του δωματίου αυτό που με κάνει ν' ανοιγοκλείνω συνέχεια τα μάτια

μου; Ή μήπως το θέαμα της σταύρωσης; Τελικά καταφέρνω να πλησιάσω κι άλλο, στους καρπούς του διακρίνονται τέσσερα πέντε βαθιά κοψίματα σε διαφορετικά σημεία. Μου φαίνεται ότι τον είχαν δέσει με κάτι μεταλλικό όσο τον άνοιγαν στα δύο. Τότε ήταν ακόμα ζωντανός κι ήθελαν να τον κρατήσουν στη ζωή όσο το δυνατόν περισσότερο.

Την τελευταία του πνοή δεν την άφησε γρήγορα. Όλο το σκηνικό αποκαλύπτει την προμελετημένη αργοπορία, αυτός ο χειρουργός επέβαλε τον δικό του ρυθμό στον θάνατο. Ο Κόνραντ μπορεί να πέθανε τελικά από αιμορραγία. Η τομή στο σώμα του δεν δείχνει να 'φτασε ως τα εσωτερικά όργανα. Μάλλον είχε τον χρόνο να σκεφτεί και να νιώσει πολλά προτού κατορθώσει να ξεφύγει από την ίδια τη ζωή του. Απ' τον εφιάλτη της.

Εδώ μέσα κάνει τόσο κρύο όσο κι έξω, η θερμοκρασία τρυπώνει σταθερά και επίμονα ακόμα και στις σκέψεις μου. Ρίχνω άλλη μια ματιά τριγύρω. Το δωμάτιο καθαρό, σε τίποτα δεν θυμίζει πεδίο μάχης. Τρία ζευγάρια μπότες στη γωνία, ένα παλιό κασετόφωνο με δύο χαρτοκιβώτια γεμάτα κασέτες στην άλλη, καθόλου ρούχα εκτός από ένα δερμάτινο μπουφάν κρεμασμένο πίσω απ' την πόρτα. Ούτε ίχνη σκόνης

διακρίνονται πάνω στα αντικείμενα – λες και πέρασε κάποια σχολαστική καθαρίστρια μαζί με τον θάνατο.

Δεν ακούω τον παραμικρό ήχο απ' το υπόλοιπο σπίτι κι αυτή η υπνωτική ησυχία μου υπενθυμίζει πως ήρθε η ώρα να εγκαταλείψω την κρεβατοκάμαρα. Η αλήθεια εξάλλου είναι ότι δεν διαθέτω καμιά ειδική γνώση για να προχωρήσω την έρευνα σε βάθος. Πριν βγω έξω, τραβάω με το κινητό μου πέντε φωτογραφίες του πτώματος και τρεις του δωματίου. Τα υπόλοιπα είναι δουλειά του ιατροδικαστή και της Σήμανσης.

Μπαίνω στο καθιστικό και η Αγγέλικα με κοιτάζει, πάντα ακίνητη. Στέκεται όρθια, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο δίπλα απ' το τζάκι, που 'ναι γεμάτο στάχτη και μισοκαμένα ξύλα. Ήρθα πριν από ένα τέταρτο και τη βρήκα στην ίδια ακριβώς θέση. Όταν την είδα εκεί, σκέφτηκα πως πιθανόν να μη μετακινήθηκε καθόλου από τότε που μου τηλεφώνησε, σχεδόν τρεις ώρες πριν. Ένα γυάλινο άγαλμα, τελείως άκαμπτο και ταυτόχρονα εύθραυστο. Το σώμα της δείχνει τόσο παγωμένο όσο ολόκληρο το σπίτι, ενώ η ίδια προσπαθεί να παραμείνει ήρεμη, να μην υπερβεί κάποιο αόρατο μα απόλυτα σαφές όριο. Τώρα κατεβάζει ελαφρά

το κεφάλι κι αντί να μου κάνει ερωτήσεις, αφήνει μόνο τη σιωπηλή απορία να φτάσει ως εμένα.

Την πλησιάζω και της προσφέρω το πακέτο με τα τσιγάρα μου. Αρνητική κίνηση του κεφαλιού, δεν καπνίζει. Με κάποια καθυστέρηση συνειδητοποιώ ότι ούτε εγώ επιτρέπεται ν' ανάψω τσιγάρο. Πριν έρθει η Αστυνομία δεν πρέπει να πειράζουμε τίποτα, ακόμα και ο καπνός μπορεί να αποτελέσει στοιχείο για το ποιος έχει μπει εδώ μέσα τις τελευταίες ώρες.

Θέλω να παρασύρω την Αγγέλικα έξω απ' το σπίτι, όχι μόνο για να καπνίσω. Η αίσθηση πως χρειαζόμαστε καθαρό αέρα γίνεται ολοένα και εντονότερη. Κάτι όμως κρύβεται στην πετρωμένη στάση της, στην ακινησία της. Μια υποψία ότι στο πρώτο βήμα υπάρχει η πιθανότητα να καταρρεύσει.

— Αγγέλικα, μήπως μπορείτε να θυμηθείτε τι ώρα ακριβώς φτάσατε εδώ σήμερα το πρωί;

Αργεί να μου απαντήσει, συμβουλευεται πρώτα το ρολόι της με γυάλινο βλέμμα. Προσπαθεί να υπολογίσει, να βάλει τον χρόνο σε τάξη. Η φωνή της ψιθυριστή:

— Νομίζω... γύρω στις δέκα.

— Είχατε τηλεφωνηθεί με τον Κόνραντ νωρίτερα;

— Όχι. Συνηθίζω να έρχομαι όποτε θέλω, εξάλλου δεν έχει τηλέφωνο. Ο Κον μένει μόνος του... μου 'χει δώσει κλειδιά του σπιτιού... χρόνια πριν.

— Θυμάστε να μου περιγράψετε τι ακριβώς κάνατε από τότε που βγήκατε απ' το αμάξι σας;

Με αργές κινήσεις η Αγγέλικα περνάει το δεξί χέρι μέσα απ' τα ξανθά μαλλιά της ξανά και ξανά, ενώ κοιτάζει επίμονα το τζάκι. Μοιάζει και πάλι αποκομμένη από το παρόν, σαν να μην μπορεί να αντιληφθεί σε τι αναφέρομαι, σαν να έχουν όλα αυτά διαγραφεί και πεταχτεί σε κάποια σκοτεινή γωνία του μυαλού της.

— Αν γίνεται, θα 'θελα να μου πείτε τα πάντα από την αρχή και με τη σειρά. Δεν βιαζόμαστε.

— Σταμάτησα απέξω, εκεί που παρκάρω συνήθως. Όταν έφτασα στην πόρτα, χτύπησα μια δυο φορές. Ο Κον δεν μου άνοιξε ούτε κι απάντησε. Συμβαίνει μερικές φορές – βάζει την τηλεόραση δυνατά ή βρίσκεται πίσω στην αποθήκη. Την πόρτα την αφήνει πάντα ξεκλειδωτή. Άνοιξα και μπήκα μέσα... τον φώναξα ξανά, χωρίς αποτέλεσμα. Στο καθιστικό δεν ήταν κανείς ούτε και στην κουζίνα. Όταν έφτασα στην κρεβατοκάμαρά του... τον είδα έτσι... εκεί...

Μένει για λίγο βουβή, μόνο το χέρι της χώνεται ασταμάτητα μέσα στα μαλλιά της. Δεν περιμένω να ξανακούσω τη φωνή της, εκείνη όμως συνεχίζει, λίγο δυνατότερα τώρα:

— Ο Κον κοιτούσε συνέχεια το ταβάνι κι ήταν... ανοιχτός. Δεν υπήρχε τίποτα να κάνω ή να πω. Γύρισα εδώ κάτω και πέρασε... ώρα... μέχρι να σας πάρω τηλέφωνο.

— Γιατί καλέσατε πρώτα εμένα κι όχι την Αστυνομία;

— Δεν έχω ιδέα... εκείνη τη στιγμή φοβήθηκα. Ήθελα... κάποιον άνθρωπο που θα 'ξερε τι να κάνει.

— Και πώς καταλήξατε στον δικό μου αριθμό;

— Από το κινητό μου κάλεσα τις πληροφορίες και ζήτησα έναν ντετέκτιβ από το Αμβούργο. Το Χούζουμ βρίσκεται βέβαια πιο κοντά σε μας, αλλά σκέφτηκα ότι θα 'ταν καλύτερα να αναλάβει κάποιος από μια μεγαλύτερη πόλη. Η τηλεφωνήτρια μου είπε πως μπορούσα να διαλέξω ανάμεσα σε πολλούς. Εγώ επέμεινα να μου δώσει ένα οποιοδήποτε όνομα. Εκείνη τη στιγμή το σημαντικότερο ήταν ο χρόνος... βιαζόμουν.

Η περιγραφή της –με ολοένα πιο αγχωτικό τόνο και κοφτές αναπνοές– μου αρκεί για να

βγάλω το πρώτο συμπέρασμα. Η Αγγέλικα έκανε μια πρωινή επίσκεψη στον εραστή της και αντί να τον δει να κάνει δουλειές στην αυλή ή να ψήνει κάστανα στο τζάκι, τον βρήκε σκισμένο στα δύο στην κρεβατοκάμαρά του. Μέσα στο σάστιμά της έψαξε κάποιον για να τη βοηθήσει. Οι αστυνομικοί αληθεύει πως δεν έχουν και την καλύτερη φήμη σε τέτοιες περιπτώσεις.

Στην ερώτηση γιατί στις πληροφορίες της έδωσαν το δικό μου τηλέφωνο, η απάντηση είναι απλή. Ούτε έτυχε, ούτε ακριβώς το διάλεξαν. Όταν οι τηλεφωνητές ανοίγουν τη σελίδα της κάθε επαγγελματικής κατηγορίας, εμφανίζονται διάφορα κριτήρια με βάση τα οποία μπορούν να εξειδικεύσουν την έρευνά τους. Το αρχικό κριτήριο είναι η τιμή. Αν ο πελάτης δεν τους ζητήσει κάτι πιο συγκεκριμένο, τότε του προτείνουν τον φτηνότερο. Το όνομα Κρις Πάπας εμφανίζεται πρώτο, γιατί εγώ είμαι ο φτηνότερος ντετέκτιβ στο Αμβούργο.

Αγγίζω την Αγγέλικα ελαφρά στο μπράτσο. Χωρίς να πούμε κάτι άλλο, με αφήνει να την οδηγήσω έξω. Ανοίγω την πόρτα κι όλα γύρω μας εμφανίζονται βουτηγμένα στο γκριζο. Ένας κρύος αέρας σφυρίζει περνώντας συνωμοτικά ανάμεσα στα δέντρα. Εκείνη παίρνει βαθιές

αναπνοές ενώ έχει στρέψει το βλέμμα της προς τον ουρανό, εκεί που τα πυκνά σύννεφα δεν αφήνουν ούτε ένα κομματάκι για μας.

Το σπίτι βρίσκεται εδώ πολλά χρόνια, οι χοντροί τοίχοι δεν προσπαθούν να κρύψουν την ηλικία τους. Το οικόπεδο, πάνω από δέκα ή δώδεκα στρέμματα, μας περικυκλώνει με μια υποτυπώδη ξύλινη περίφραξη. Μερικά δέντρα, όχι παραπάνω από μια ντουζίνα, είναι αραιά απλωμένα τριγύρω παρατηρώντας μας από απόσταση. Και μετά τίποτα. Ετούτο το μέρος μπορεί να περιγραφεί μόνο με απόλυτη αφαίρεση και αμφίβολη ποιητική ακρίβεια. Βρίσκεται κυριολεκτικά στη μέση του πουθενά. Πάνω στα ξερά χωράφια που καλύπτονται απ' την κρούστα των χειμερινών πάγων, το βλέμμα ταξιδεύει ανενόχλητο, ελεύθερο προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Η θέα μεταδίδει κάποια υπόγεια δύναμη. Στην αρχή νομίζεις πως έχεις χαθεί, μα αν συνεχίσεις να βυθίζεσαι, τότε δεν χρειάζεται να βρεις τον δρόμο προς τα πίσω. Δύο συναισθήματα παλεύουν μεταξύ τους για την κυριαρχία σ' αυτόν τον τόπο. Η έκσταση και η απομόνωση.

Μένουμε ακίνητοι με την Αγγέλικα, βουβοί παρατηρητές του τίποτα. Πλησιάζει η στιγμή για συγκεκριμένες αποφάσεις – πρέπει να ει-

δοποιηθεί η Αστυνομία. Πριν όμως κάνω ή πω οτιδήποτε, αποφασίζω να γυρίσω στο σπίτι για να ρίξω μια ματιά και στους υπόλοιπους χώρους. Η Αγγέλικα προτιμά να μείνει απέξω.

Στην κουζίνα πλανιέται η πρόσφατη μυρουδιά καθαριστικού. Μια μοναδική κατσαρόλα και λίγα πιάτα δείχνουν προσεκτικά τακτοποιημένα δίπλα στον νεροχύτη. Όλη αυτή η αποστειρωμένη αίσθηση θυμίζει παλιό σπίτι προς ενοικίαση. Το τζάκι, ο χοντροκομμένος καναπές, οι τρεις ξύλινες καρέκλες, το γυμνό τραπέζι και η αρχαία τετράγωνη τηλεόραση, δηλαδή ό,τι υπάρχει στο καθιστικό, ολοκληρώνουν την εικόνα. Δεν έχουν αλλάξει στο παραμικρό εδώ και δεκαετίες.

Στο τέλος του στενού διαδρόμου εμφανίζεται μια δεύτερη κρεβατοκάμαρα σχεδόν αδειανή. Το παλιό διπλό κρεβάτι, στρωμένο με λευκά σεντόνια, στέκεται στη μέση σαν μάρτυρας της εγκατάλειψης. Ακριβώς δίπλα, η τελευταία πόρτα οδηγεί στην τουαλέτα. Στενάχωρη, με πεντακάθαρο ντους και απαστράπτουσα λεκάνη.

Μόνο το δωμάτιο του Κόνραντ δείχνει ζωντανό, τρόπος του λέγειν βέβαια. Ακόμα κι εδώ όμως κυριαρχεί η εντύπωση πως κάποιος τακτοποίησε πρόσφατα, πολύ πρόσφατα. Εκτός απ' το κρεβάτι φυσικά.

Βγαίνω πάλι έξω, η Αγγέλικα στυλωμένη στο ίδιο σημείο.

— Υπάρχει κάποιος άλλος χώρος εδώ γύρω; Εννοώ πέρα απ' αυτό το σπίτι.

— Η αποθήκη...

Με οδηγεί σιωπηλά ως εκεί. Βρίσκεται στην πίσω πλευρά του κτηρίου, ένα παραλληλόγραμμο παράπηγμα κατασκευασμένο με χοντρά ξύλα. Της ζητάω να μπει μέσα πρώτη και για μια στιγμή μένει μετέωρη, αναποφάσιστη. Τελικά πιάνει το πόμολο κι ανοίγει την πόρτα. Κάνει το πρώτο βήμα προς το εσωτερικό της αποθήκης και ακριβώς τότε μια τρομακτική κραυγή σκίζει τον αέρα. Δεν είναι μόνο η απίστευτη ένταση αλλά κυρίως η χροιά της, ένας ήχος που ξεπηδάει απ' τα βάθη της κόλασης.